

คำให้การ

มาตรา 1 (4) “คำให้การ” หมายความว่า กระบวนพิจารณาใด ๆ ซึ่งคู่ความฝ่ายหนึ่งยกข้อต่อสู้เป็นข้อแก้คำฟ้องตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายนี้ นอกจากคำแถลงการณ์

มาตรา 173 เมื่อศาลได้รับคำฟ้องแล้ว ให้ศาลออกหมายส่งสำเนาคำฟ้องให้แก่จำเลยเพื่อแก้คดี และภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันยื่นคำฟ้อง ให้โจทก์ร้องขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้ส่งหมาย

มาตรา 177 เมื่อได้ส่งหมายเรียกและคำฟ้องให้จำเลยแล้ว ให้จำเลยทำคำให้การเป็นหนังสือยื่นต่อศาลภายในสิบห้าวัน

ให้จำเลยแสดงโดยชัดแจ้งในคำให้การว่า จำเลยยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้นหรือแต่บางส่วน รวมทั้งเหตุแห่งการนั้น

คำให้การที่ขอบด้วยมาตรา ๑๗๗ วรรคสอง

- ก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาท
- ประเด็นข้อพิพาทซึ่งเป็นข้อแพ่งชนะคดี ศาลต้องวินิจฉัยชี้ขาดตามประเด็นดังกล่าวเท่านั้น จะหยิบยกข้อเท็จจริงนอกประเด็นมาวินิจฉัยให้จำเลยชนะคดีไม่ได้
- ประเด็นข้อพิพาทที่เกิดจากคำให้การถือเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น
- ปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยฯ ที่คู่ความมีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาแม้มิได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องไม่ใช่ข้อเท็จจริงนอกฟ้องนอกคำให้การ

คำให้การยอมรับฟ้องข้อใด = ไม่เกิดประเด็นข้อพิพาท = โจทก์
ไม่ต้องนำสืบพยาน (มาตรา ๘๘) = ศาลรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติ
ตามฟ้องข้อนั้น

ปัญหาว่าคำให้การก่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาทหรือไม่ = ปัญหา
ข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบ = ศาลสูงหยิบยกขึ้นวินิจฉัย
เองได้ แม้คู่ความไม่อุทธรณ์ฎีกา

คำให้การปฏิเสธโดยชัดแจ้ง พร้อมเหตุแห่งการปฏิเสธ =
เกิดประเด็นข้อพิพาท = โจทก์ต้องนำสืบพยาน =
จำเลยมีสิทธินำพยานเข้าสืบ

- **มาตรา 183** ในวันชี้สองสถาน ให้คู่ความมาศาล และให้ศาลตรวจคำ
คู่ความและคำแถลงของคู่ความ แล้วนำข้ออ้าง ข้อเถียง ที่ปรากฏในคำ
คู่ความและคำแถลงของคู่ความเทียบกันดูและสอบถามคู่ความทุกฝ่ายถึง
ข้ออ้าง ข้อเถียง และพยานหลักฐานที่จะยื่นต่อศาลว่าฝ่ายใดยอมรับหรือ
โต้แย้งข้ออ้าง ข้อเถียงนั้นอย่างไร ข้อเท็จจริงใดที่คู่ความยอมรับกันก็เป็น
อันยุติไปตามนั้น ส่วนข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่คู่ความฝ่ายหนึ่งยกขึ้น
อ้างแต่คำคู่ความฝ่ายอื่นไม่รับและเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับประเด็นข้อพิพาท
ตามคำคู่ความให้ศาลกำหนดไว้เป็นประเด็นข้อพิพาท และกำหนดให้
คู่ความฝ่ายใดนำพยานหลักฐานมาสืบในประเด็นข้อใดก่อนหรือหลังก็ได้

ในการสอบถามคู่ความตามวรรคหนึ่ง คู่ความแต่ละฝ่าย
ต้องตอบคำถามที่ศาลถามเองหรือถามตามคำขอของคู่ความฝ่ายอื่น
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่คู่ความฝ่ายอื่นยกขึ้นเป็นข้ออ้าง ข้อเถียง และ
พยานหลักฐานต่าง ๆ ที่คู่ความจะยื่นต่อศาล ถ้าคู่ความฝ่ายใดไม่ตอบ
คำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใด หรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใดโดยไม่มีเหตุผลอัน
สมควร ให้ถือว่ายอมรับข้อเท็จจริงนั้นแล้ว เว้นแต่คู่ความฝ่ายนั้นไม่อยู่ใน
วิสัยที่จะตอบหรือแสดงเหตุผลแห่งการปฏิเสธได้ในขณะนั้น

มาตรา 84/1 คู่ความฝ่ายใดกล่าวอ้างข้อเท็จจริงเพื่อสนับสนุนคำ
คู่ความของตน ให้คู่ความฝ่ายนั้นมีภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงนั้น แต่ถ้า
มีข้อสันนิษฐานไว้ในกฎหมายหรือมีข้อสันนิษฐานที่ควรจะเป็นซึ่ง
ปรากฏจากสภาพปกติธรรมดาของเหตุการณ์เป็นคุณแก่คู่ความฝ่ายใด
คู่ความฝ่ายนั้นต้องพิสูจน์เพียงว่าตนได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งการที่ตน
จะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานนั้นครบถ้วนแล้ว

คำให้การยอมรับ

☐ คำให้การยอมรับโดยชัดแจ้ง

☐ คำให้การที่ถือว่าเป็นการยอมรับ

➤ ไม่ปฏิเสธฟ้องข้อใด ถือว่ายอมรับฟ้องข้อนั้น

➤ คำให้การที่ไม่ชัดแจ้งว่าปฏิเสธ

- “นอกจากจะให้การรับโดยชัดแจ้งแล้ว จำเลยขอให้การปฏิเสธใน
ส่วนที่เหลือทั้งสิ้น”

- “จำเลยไม่ทราบ ไม่รับรอง ไม่แน่ใจ”

- ปฏิเสธลอยๆ ไม่แสดงตำแหน่งการปฏิเสธ

➤ คำให้การที่ขัดแย้งกันเอง